

„Megszületett egyszer egy álom. A Göcsej Camping álma. És ez az álom valóra vált.... Ám egyszer minden álomból felébredünk.

Ez történt meg most. A kemping bezárja kapuit.

Göcsej Camping, Kustánszeg. 25 év. Közel tízezer nap. Oly sok munka, erőfeszítés. Sok-sok nyár, több ezer vidám kempingező vendég, értékes barátságok, örökké tartó szerelmek, házasságok, megszületett gyermekek.

Ebben a tízezer napban, ha nem ment az elalvás, csak azt képzeltem, hogy fekszem a kemping fűvén, és csukott szemmel hallgatom a szél zúgását...Most is ezt teszem gondolatban. S közben jönnek az emlékek.

Ahogy kisgyerekként válogattam és adogattam a csavarokat a készülő kerítéshez. Ahogy titokban én is próbálom festeni. Ahogy kis kannával öntözöm a térdemig érő bokor csemetéket napjában többször a két hektáros területen. Ahogyan csatangolunk a többi gyerekkel az épülő házak között. Nyírjuk a fűvet. Gereblyézzük. Egész nyárra leköltözünk, s lelkesen várjuk és fogadjuk a vendégeket. Ahogy éjszakába nyúlóan beszélgetünk velük, majd reggel közösen isszuk meg a gőzölgő kávékat. Ahogy ülünk a tóparton, s nézzük a csillagokat...Ahogy vacogunk július közepén egy forró nyári nap utáni éjszakán, 6 fokban. Ahogy táborüzet rakunk, bográcspartit rendezünk. Ahogy olyan falubéli barátokra teszünk szert, akikre mindig számíthatunk. Ahogy minden évben készülünk a kempingtalálkozóra, szervezzük a programokat, meglepetéseket, isszuk és eltemetjük, sőt, fel is támasztjuk a kustánszegi "rettenetést". Ahogy ünneplőbe öltöztetjük a szívünket az évenkénti viszontlátásra. Ahogy (néha...) esik az eső... Ahogy együtt nevetünk a vicceken, és az elejtett félszavakon, amiket rajtunk kívül senki nem ért meg... Ahogy részei lehettünk egy igazi esküvőnek is. Ahogy egy augusztusi reggelen először érzem meg a levegőn, hogy közeleg az ősz... Ahogy téliesítünk, és már számolom is vissza a napokat a következő nyárig... Ahogy megismerjük egymást a férjemmel...Ahogy látom immáron a két kisiunkat, akik önfeledten másznak, szaladgálnak a fűben, s pillanatok alatt megbarátkoznak a kempinges étellel ...

Ezt a sort sose tudnám befejezni...mert egyszerűen nem lehet. Annyi ember, élmény, hang, illat....mind-mind bennem él.

Mindeközben a fák megnőttek, most már egy igazi park a terület. A fákkal együtt lett felnőtt a kemping, és én is. Így az utóbbi évek problémái már mellettem sem mentek el csak úgy. A sok-sok öröm mellett láttam a szomorúságot Apu szemében, éreztem a fáradtságát, láttam a gondterhelt hétköznapijait, láttam, hogy ugyan élete munkája, mégsem bírja tovább. Éppen ezért született meg a döntés: a Göcsej Camping nem nyit ki többé. Nem tudok eléggé hálás lenni azért, hogy létezett a kemping. Köszönöm, hogy részese lehettem, s hogy részesei voltatok.

S bárhogy is van, én ezt az álmat magamban tovább álmodom. És nem lesz vége, soha többé. Csak már valóra nem válik soha. Igaz, soha ne mondd, hogy soha..." (Pozsgai Petra, 2015. október)